

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyně JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci žalobce **G. K.**, zast. JUDr. Petrem Navrátillem, advokátem se sídlem Joštova 4, 602 00 Brno, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra, odboru azylové a migrační politiky**, se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7.3. 2011, č.j. OAM-1372/VL-20-P12-R2-2006, ve věci mezinárodní ochrany, t a k t o:

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 7.3. 2011, č.j. OAM-1372/VL-20-P12-R2-2006, se z r u š u j e a věc se v r a c í žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je p o v i n e n zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 4.800,- Kč do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Petra Navrátila, advokáta se sídlem Joštova 4, 602 00 Brno.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce včas podanou žalobou napadl shora označené rozhodnutí žalovaného, kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů („zákon o azylu“).

V žalobě a jejím doplnění namítal, že v předcházejícím řízení o udělení azylu v České republice (dále jen ČR) byl zkrácen na svých právech. Poukázal na skutečnost, že správní orgán v nesouladu s výrokem I. rozsudku Krajského soudu v Brně č.j. 56 Az 143/2008-74 ze dne 27.5. 2009 opětovně rozhodoval o neudělení mezinárodní ochrany podle ustanovení § 12 zákona o azylu, což má dle jeho názoru za následek zmatečnost celého správního řízení. Z důvodu procesní opatrnosti proto napadá celý výrok předmětného rozhodnutí. Domnívá se, že žalovaný nepostupoval v souladu s pokyny Krajského soudu v Brně a Nejvyššího správního soudu, podle nichž je nezbytné zásadním způsobem doplnit a znovu opakovat dokazování, zejména o důkazy předkládané žalobcem a poté přezkoumatelným způsobem tyto důkazy zhodnotit a odůvodnit rozhodnutí. Je přesvědčen o tom, že naplňuje podmínky minimálně pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Výrok o neudělení doplňkové ochrany považuje za nepřezkoumatelný, postrádá jakékoliv hodnotící úvahy ohledně provedených důkazů a jejich porovnání s důkazy shromážděnými správním orgánem. Žalovaný v rozporu s návodem Nejvyššího správního soudu ignoruje veškeré žalobcem uváděné skutečnosti, pomíjí negativní skutečnosti týkající se událostí z roku 1999, kdy došlo k atentátu na K. D. a dopadů těchto událostí na stranu HŽK (Arménská lidová strana). Podle žalobce nelze rovněž přehlédnout, že od posledního projednání věci došlo k další podstatné události, kdy arménským prezidentem byl zvolen Serj Sarkisjan, s jehož působením a vlivem žalobce spojoval své obtíže v zemi původu. Tato osoba, původně zastávající funkci ministra obrany, je nyní v daleko mocensky exponovanější pozici, což obavy žalobce dále prohlubuje. Správní orgán rovněž opomenul reagovat na další výtku Nejvyššího správního soudu a opětovně žalobce nevyzval k objasnění okolností vycestování jeho syna (A. G.) do země původu, neseznámil ho s obsahem výpovědi jeho syna, a tím zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností. Navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žalobních námitek a setrval na svém názoru vysloveném v napadeném rozhodnutí. Odkázal na obsah správního spisu, zejména na vlastní tvrzení a výpovědi žalobce, použité informace o zemi původu a na vydané rozhodnutí. K žalobní námitce ohledně opětovného posuzování ustanovení § 12 zákona o azylu žalovaný zdůraznil, že ve svém rozhodnutí odkázal na předchozí rozhodnutí ve věci neudělení azylu dle § 12 cit. zákona, potvrzené rozsudkem Krajského soudu v Brně. Správní orgán se pečlivě věnoval novým sdělením, která uvedl žalobce v doplňujícím pohovoru a vyvrátil jejich relevantnost ve vztahu k taxativně vymezeným důvodům udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Žalovaný připustil, že posuzování věci žalobce podle § 12, § 13 a § 14 zákona o azylu bylo v daném případě nadbytečné, neboť soudem byla zrušena pouze část výroku o neudělení mezinárodní ochrany formou doplňkové ochrany ve smyslu ustanovení § 14a cit. zákona. Žalovaný je však přesvědčen, že jeho postup v

dané věci nezpůsobuje zmatečnost rozhodnutí, neboť se jednalo o postup ve prospěch žalobce, kdy správní orgán přezkoumal případ žalobce v úplnosti a shledal jeho nedůvodnost z pohledu obou forem mezinárodní ochrany. Pokud jde o neudělení doplňkové ochrany dle § 14a cit. zákona, žalovaný je přesvědčen, že plně dostal požadavkům obsaženým ve zrušujícím rozsudku soudu, jimiž byl vázán. Zajistil překlady žalobcem předložených písemností, vypořádal se s jejich obsahem a řádně odůvodnil, proč nezakládají důvod pro změnu jeho závěru o neexistenci skutečného nebezpečí vážné újmy v případě návratu žalobce do země původu. Žalovaný si obstaral aktuální a věrohodné informace o politické straně, k níž žalobce náležel a popsal z jakého důvodu považuje možný postih žalobce v případě jeho návratu do vlasti za nepravděpodobný. Za důležitou okolnost, která potvrzuje správnost závěrů žalovaného a vyvrací obavy žalobce z návratu do Arménie, označil skutečnost pobytu syna žalobce na území Arménie po dobu jednoho měsíce, kdy do vlasti přicestoval legálně, s cílem zasnoubit se s přítelkyní. Přestože žalobce tvrdil, že arménská tajná služba plánovala falešně obvinít jeho syny ze závažného trestného činu, jeho syn Artur pobýval v Arménii, aniž by se ho státní orgány pokusily kontaktovat či mu zabráňovaly ve vstupu do Arménie či v odjezdu z tohoto státu. S odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí navrhl zamítnutí žaloby v celém rozsahu pro její nedůvodnost.

Pro přehlednost soud uvádí následující rekapitulaci:

Žalobce podal dne 7. 12. 2006 žádost o udělení mezinárodní ochrany (dříve azylu) v ČR. Žalovaný rozhodnutím ze dne 12. 6. 2007, č.j. OAM-1372/VL-20-ZA05-2006, mezinárodní ochranu žalobci neudělil. Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 19. 12. 2007, č.j. 56 Az 119/2007-26, zamítl žalobu proti tomuto rozhodnutí. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 13. 8. 2008, č.j. 1 Azs 59/2008-53, rozsudek Krajského soudu v Brně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Krajský soud v Brně následně rozsudkem ze dne 27. 5. 2009, č.j. 56 Az 143/2008-74, potvrdil rozhodnutí žalovaného ve výroku o neudělení mezinárodní ochrany podle § 12 zákona o azylu a zrušil rozhodnutí ve výroku o neudělení mezinárodní ochrany dle § 14a zákona o azylu a v tomto rozsahu vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný poté v záhlaví uvedeným rozhodnutím neudělil podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu žalobci mezinárodní ochranu.

Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem č.j. 32Az 10/2011-55 ze dne 26.1. 2012 žalobu jako nedůvodnou zamítl. V odůvodnění rozsudku konstatoval, že původní rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno pouze ve výroku o neudělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Ohledně výroku o neudělení azylu dle § 12 zákona o azylu bylo tedy pravomocně rozhodnuto a tato skutečnost brání opětovnému projednání. Soud se proto otázkou neudělení azylu podle tohoto ustanovení nezabýval. Ohledně doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu krajský soud uvedl, že žalovaný shromážděné informace o zemi původu žalobce konfrontoval s jeho azylovým příběhem. Na rozdíl od tvrzení žalobce vyplývá ze zprávy Ministerstva zahraničních věcí ze dne 22. 11. 2010, č.j. 122001/2010-LPTP, že Arménská lidová strana (HŽK) je malou politickou stranou a její současný politický vliv a význam je malý. Z této zprávy dále plyne, že žádný z členů HŽK nebyl

pro své politické přesvědčení pronásledován nebo vězněn. Žalobce kromě vyslovených obav ze svého pronásledování z důvodu členství v této straně, nepředložil žádný důkaz, jenž by svědčil o situaci opačné. Ve své vlasti nebyl z ničeho obviněn, neprokázal, že by bylo vzneseno oficiální obvinění vůči jeho synům z údajného únosu syna jednoho z opozičních politiků. Krajský soud nepřisvědčil žalobní námitce ohledně pochybení žalovaného při hodnocení důkazů předložených žalobcem. Uvedl, že žalovaný nijak nezpochybnil, že žalobce byl členem HŽK, podílel se na přípravě volební kampaně a pracoval v místní volební komisi. Kromě této skutečnosti žalobce nedoložil žádné jiné skutečnosti relevantní pro úvahu o nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Krajský soud považoval za základní pohnutku žalobcovy žádosti o mezinárodní ochrany v ČR snahu o legalizaci pobytu (žádost byla podána poté, co si žalobce nemohl vzhledem ke ztrátě zaměstnání prodloužit pracovní vízum). Krajský soud nepřisvědčil ani žalobní námitce o pochybení žalovaného spočívající v tom, že žalovaný neseznámil žalobce s výpovědí jeho syna Artura a rozhodnutí je z toho důvodu nepřezkoumatelné. Soud připustil, že žalovaný v průběhu podrobného doplňujícího pohovoru dne 25. 10. 2010 výslovně žalobce neseznámil s obsahem výpovědi jeho syna, podle jeho názoru však ani v případě syna žalobce nezazněly takové skutečnosti, které by odůvodňovaly úvahy o naplnění zákonných podmínek pro udělení doplňkové ochrany, namítanou nepřezkoumatelnost tak neshledal. Krajský soud považoval žalobcem uváděné obavy z postihu ze strany současného prezidenta S. S. za nadhodnocené. Důkazní břemeno k této obavě leží na žalobci, který žádné důkazy o postihování politických oponentů ze strany vládnoucího prezidenta nepředložil. Soud uzavřel, že žalobci v případě návratu nehrozí vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu, důvody pro postup podle § 14b zákona o azylu v případě žalobce rovněž neshledal.

Nejvyšší správní soud svým rozsudkem ze dne 2.5. 2012 č.j. 1 Azs 10/2012-33 kasační stížnosti žalobce vyhověl, rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, současně krajskému soudu uložil, aby v novém rozhodnutí rozhodl i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud ve svém zrušujícím rozsudku ke stížní námitce, že žalovaný v rozporu s výrokem I. rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 27. 5. 2009 opětovně rozhodoval o neudělení mezinárodní ochrany podle § 12 zákona o azylu, což má dle žalobce za následek zmatečnost celého správního řízení uvedl, že „konstatoval-li krajský soud, že je zde založena překážka věci pravomocně rozhodnuté, tedy že pro vydání rozhodnutí žalovaného v dotčené části nebyly splněny podmínky řízení, měl z tohoto svého konstatování vyvodit příslušné procesní důsledky. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu je nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost také rozhodnutí, jehož výrok je v rozporu s odůvodněním (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 – 130). Krajský soud měl pro tuto vadu řízení zrušit rozhodnutí žalovaného ve výroku o neudělení mezinárodní ochrany podle § 12 zákona o azylu (resp. podle § 12 až § 14 a § 14b)“. NSS současně uvedl, že toto, byť závažné pochybení krajského soudu, nemohlo mít v kontextu nyní projednávané věci vliv na právní postavení žalobce, neboť důsledkem pochybení krajského soudu i žalovaného je „nadbytečná“ existence části rozhodnutí žalovaného, která při správném procesním postupu neměla být vydána. Tato námitka proto není dle NSS

přijatelná, a z tohoto důvodu se NSS již nezabýval námitkami mířícími do nesprávného právního posouzení otázek souvisejících s neudělením mezinárodní ochrany podle § 12 zákona o azylu.

Ke stížní námitce, že žalovaný opomenul reagovat na stěžejní výtku NSS v předchozím zrušujícím rozsudku ze dne 13. 8. 2008, č.j. 1 Azs 59/2008 a opětovně žalobce nevyzval k objasnění okolností vycestování jeho syna Artura do země původu a neseznámil ho ani nekonfrontoval s obsahem jeho výpovědi, čímž je rozhodnutí nepřezkoumatelné, NSS uvedl, že „ve výše citovaném předcházejícím rozsudku ve věci žalobce NSS (byť jako *obiter dictum*) odkázal na svůj rozsudek ze dne 6. 2. 2008, č. j. 1 Azs 18/2007 - 55, v němž se zabýval situací, kdy správní orgán učinil závěr o nevěrohodnosti výpovědí více žadatelů o azyl týkajících se týchž skutkových okolností na základě rozporů mezi těmito výpověďmi. Nejvyšší správní soud k této otázce uzavřel, že *„zjistí-li správní orgán, že výpovědi žadatelů o azyl o týchž skutečnostech si odporují, je jeho povinností poskytnout těmto žadatelům možnost rozporů vysvětlit, jinak je závěr správního orgánu o nevěrohodnosti takových výpovědí v rozporu s § 3 správního řádu z roku 2004“*. K tomu Nejvyšší správní soud navíc poznamenal, že „byť byla kopie protokolu sepsaného při pohovoru žalovaného se synem stěžovatele v současně probíhajícím řízení založena jako součást správního spisu vedeného ve věci stěžovatele, nebyl stěžovatel s tímto listinným důkazem, z něhož přitom žalovaný rovněž při hodnocení stěžovatelových tvrzení také vycházel, nijak seznámen“. NSS konstatoval, že ani tentokrát žalovaný neseznámil žalobce s obsahem výpovědi jeho syna Artura k otázce jeho vycestování do Arménie v roce 2005 a nedal žalobci možnost se k výpovědi svého syna vyjádřit. To potvrdil i krajský soud, jehož argumentaci v tomto směru (viz výše) označil NSS za nepřipadnou, neboť procesní pochybení žalovaného spočívalo v tom, že neumožnil žalobci vyjádřit se ke všem podkladům, ze kterých při svém rozhodování vycházel. Podle NSS tak žalovaný nejen, že nerespektoval právní názor vyjádřený v předcházejícím rozsudku ve věci žalobce, ale současně při zjišťování skutkového stavu porušil § 3 správního řádu a pro tuto důvodně vytýkanou vadu, měl krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušit. Neučinil-li tak, dopustil se závažného pochybení, které mohlo mít dopad do právního postavení žalobce.

V novém řízení projednal krajský soud žalobu bez jednání za výslovného souhlasu žalobce i žalovaného v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s.ř.s.

V dalším řízení je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

Z výše uvedeného je zřejmé, že v důsledku vytčených vad učiněných Nejvyšším správním soudem, ke kterým došlo již v řízení před správním orgánem a které je tak povinen respektovat i krajský soud, nezbylo krajskému soudu než v souladu s ust. § 78 odst. 1 a odst. 4 s. ř. s. napadené rozhodnutí pro vady řízení zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení. V něm správní orgán doplní správní řízení v rozsahu uloženém Nejvyšším správním soudem, když krajský soud jsa vázán jeho právním názorem se k jeho závěrům přiklonil a dovoluje si na ně plně odkázat. Dle § 78 odst.

5 s. ř. s. je v dalším řízení správní orgán vázán právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku.

Výrok II. o náhradě nákladů řízení soud odůvodňuje ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má úspěšný účastník právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Úspěšný žalobce požadoval náhradu nákladů řízení za zastoupení advokátem, kterému udělil plnou moc k zastupování, a to odměnu advokáta podle ust. § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. a) d), vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů za dva úkony po 2.100,-Kč (příprava a převzetí zastoupení, písemné podání soudu týkající se věci samé-kasační stížnost), a 2 režijní paušály po 300,-Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, celkem tedy 4.800,-Kč. Soud proto výrokem II. zavázal žalovaného k úhradě těchto nákladů řízení k rukám zástupce žalobce.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s.ř.s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost je nepřípustná v případech vymezených v § 104 s. ř. s.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 28. února 2013

JUDr. Ivona Šubrtová, v. r.
samosoudkyně